irannewspaper.ir

یکشنبه ۱ آذر ۱۴۰۵ • سال سی‌و دوم • شماره ۹۱۸۱
• اذان ظهر ۱۱/۵۰ • اذان مغرب ۱۷/۱۳ • نیمه شب شرعی ۲۳/۰۷ • اذان صبح فردا ۵/۲۰ • طلوع آفتاب فردا ۶/۴۸

«ایران» را در صفحه‌های مجازی دنبال کنید

ایران

• صاحب امتیاز:
خبرگزاری جمهوری اسلامی

• مدیر مسئول:
صادق حسین جابری انصاری

• سردبیر:
هادی خسروشاهین

مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل: علی متقیان
• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • نمابر: ۸۸۷۶۱۲۵۴ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰
• نشانی: تهران، خیابان خرمشهر غربی، پلاک ۲۰۸ • کد پستی: ۱۵۳۳۷۴۴۵۱۱
• توزیع: نشر گستر امروز • چاپ: چاپخانه ایران و مؤسسه جام جم
• سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارای گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT
• پذیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

سخن روز

امام علی(ع):
دل، کتابِ دیده است.
نهج‌البلاغه، الحکمة ۴۰۹

نقل قول

گفت‌وگوی تمدن‌ها
راهی برای عبور از تفاوت‌ها و تقویت همکاری‌ها

جمهوری اسلامی ایران با ابتکار طرح گفت‌وگوی تمدن‌ها در سال ۱۹۹۸ در سازمان ملل متحد، نقش مهمی در نامگذاری سال ۲۰۰۱ به‌عنوان «سال گفت‌وگوی تمدن‌ها» ایفا کرد. گفت‌وگوی تمدن‌ها فراتر از تبادل دیدگاه‌ها، مسیری برای شناخت متقابل، درک ارزش‌های مشترک و تبدیل تفاوت‌ها به فرصت‌های همکاری فرهنگی، علمی و آموزشی است.

بخشی از سخنان محمدمهدی ایمانی‌پور رئیس سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی در اولین نشست گفت‌وگوی تمدن‌های سازمان همکاری شانگهای در دهلی‌نو. ایرنا

«حسن پورشیرازی» در «صدای صبح زمستان»

فیلم سینمایی «صدای صبح زمستان» به کارگردانی امیر شاملو و تهیه‌کنندگی جواد نوروزبیگی، روزهای پایانی فیلمبرداری را پشت سر می‌گذارد. حسن پورشیرازی، امیر آقایی، ماهور الوند و علی اوسیوند بازیگران این فیلم هستند. «صدای صبح زمستان» ماجرایی درباره جنگ تحمیلی ۴۰ روزه را روایت می‌کند. / ایرنا

«گرشارضایی» خواننده «امیرکبیر» شد

گرشا رضایی به‌عنوان خواننده در تئاتر موزیکال «امیرکبیر» به نویسندگی و کارگردانی بهزاد عبدی و تهیه‌کنندگی داود نامور حضور دارد. نسیم ادبی، مهران رنجبر و امیر کربلایی‌زاده از بازیگران این اثرند که از ۱۲ آذر در تالار وحدت روی صحنه می‌رود. این اثر با محوریت زندگی و سرنوشت میرزا تقی‌خان امیرکبیر، در قالبی متشکل از داستان، موسیقی، آواز و حرکت اجرا می‌شود. / ایران

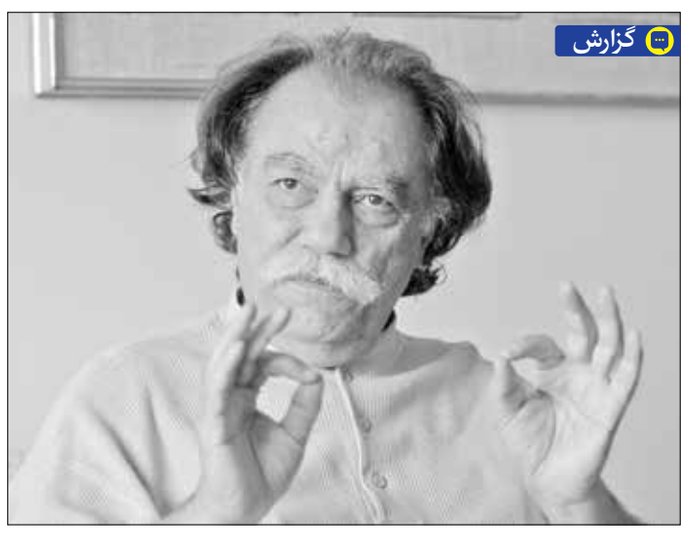
«علی شادمان» در مستند «چشم در برابر چشم»

مستند بلند «چشم در برابر چشم» ساخته طناز اسحاقیان و فرزاد جعفری، ۲۵ آبان در جشنواره داک ان وای سی نیویورک به نمایش درآمد. این اثر براساس پرونده‌ای واقعی و درباره تلاش برای نجات جان مادری از اعدام ساخته شده و علی شادمان نیز در آن حضور دارد. این مستند در جشنواره ترایبکا ۲۰۲۵ به نمایش درآمد و موفق به دریافت ۲ جایزه ویژه هیأت داوران بخش مستند بلند و جایزه بهترین تدوین مستند شد. / مهر

بزرگداشت بیست‌ویکمین سال درگذشت **پدر گرافیک نوین ایران** با نمایش عکس‌ها و آثار هنرمندان برگزار شد

میراث ممیز؛ فراتر از هنر گرافیک

گزارش

گروه فرهنگی ـ سعیده احسانی‌راد/ مراسم بیست‌ویکمین سالگرد درگذشت مرتضی ممیز، آخرین جمعه آبان‌ماه در خانه هنرمندان ایران برگزار شد. نمایش عکس‌های او و آثار «اریش برشبول»، طراح و گرافیست سوئیسی، فرصتی بود تا دوستان و شاگردانش از «آقا مرتضی» و تأثیر ماندگار او بر هنر گرافیک و زندگی اطرافیانش بگویند؛ استادی که به آنان آموخت خوب ببینند و با نگاه انسانی و خلاق خود در ذهن اطرافیانش ماندگار شد.

بنیاد ممیز در اندیشه تغییر شیوه بزرگداشت‌ها

انوشیروان ممیز، مسئول بنیاد مرتضی ممیز، درباره فعالیت‌های این بنیاد به «ایران» گفت: «بنیاد مرتضی ممیز مؤسسه‌ای است که طی این ۲۰ سال بزرگداشت‌های استاد ممیز را برگزار کرده است. در این بزرگداشت‌ها، تصویرسازی‌های استاد، از جمله تصویرسازی داستان‌های قرآن، کتاب هفته و فرهنگ و زندگی، در کنار پوسترها، نشانه‌ها و روی جلدهای او به نمایش درآمده‌اند. همچنین گزیده‌ای از آثار طراحان خارجی ارائه شده تا این هنرمندان به طراحان گرافیک ایران معرفی شوند. البته تصمیم داریم از سال آینده شیوه برگزاری را تغییر دهیم.»
او درباره معیار انتخاب طراحان خارجی توضیح داد: «با توجه به اینکه استاد ممیز عضو انجمن بین‌المللی طراحان گرافیک بودند، تلاش کردیم آثاری از هم‌نسلان ایشان و نیز طراحانی را نمایش دهیم که نسل بعدی و از شاگردانشان بودند؛ به‌طور کلی، طراحانی هم‌دوره و هم‌رده استاد ممیز.»
مسئول بنیاد ممیز از دیجیتالی کردن تمام آثار این هنرمند و اهدای یک نسخه از آنها به کتابخانه ملی خبر داد و خصوصی بودن بنیاد و محدودیت منابع مالی را از موانع راه‌اندازی موزه‌ای برای استاد ممیز دانست.
او برگزاری بزرگداشت‌ها را حاصل تلاش ساعد مشکی و بهروز متین‌صفت دانست و درباره نمایشگاه عکس‌ها گفت: «مجموعه‌ای از عکس‌هایی را که استاد ممیز در طول زندگی عکاسی کرده بودند، گردآوری و همه اسلایدها را اسکن کردیم. از میان آنها گزیده‌ای انتخاب شد و حدود ۵۵ عکس در گالری ممیز خانه هنرمندان به نمایش درآمد. در کنار آن، نمایشگاهی از آثار اریش برشبول، طراح ۴۶ ساله سوئیسی برگزار شد که کارهای مدرن و جذابی دارد.»

نظام آموزشی باید اصلاح شود

ابراهیم حقیقی، طراح گرافیک، درباره نقش ممیز در تربیت نسل‌های بعدی گفت: «یک طراح گرافیک به‌عنوان معلم کار خودش را می‌کند؛ اینکه دانشجو از آموزش استفاده و آن را درک کند یا نه، به خودش بستگی دارد. من در طول ۳۰ سال تدریس، شش‌هزار دانشجو داشته‌ام. قطعاً اگر ۱۰ درصد آنها طراح گرافیک شده باشند، بسیار خوب است. بعضی‌ها هم اصلاً درک نمی‌کنند و علاقه‌ای ندارند و فقط به‌دنبال گرفتن مدرک بوده‌اند.»
او درباره وضعیت نسل جدید گرافیست‌ها افزود: «اینکه بتوانیم آثار نخبه‌ای مانند استاد ممیز را در کارهای گرافیست‌های این دوره ببینیم، امیدواری ماست؛ آثاری که با کارهای پیشکسوتان قابل قیاس باشند. این امیدواری وقتی ضعیف می‌شود که خروجی کارهایی را که از دانشگاه‌ها بیرون می‌آیند، چندان موفق نمی‌بینیم. با وجود تعدد دانشکده‌ها در سراسر ایران و شمار بسیار زیاد فارغ‌التحصیلان، در بعضی دفاتر گرافیک برای پیدا کردن طراح با دشواری روبه‌رو هستم. نمی‌دانم این فارغ‌التحصیلان کجا می‌روند. باید سازوکار و نظام آموزشی اصلاح شود تا طراح گرافیک نخبه تربیت شود.»
حقیقی در پاسخ به این پرسش که ماندگاری جایگاه ممیز در ذهن شاگردان و دوستانش و قدرشناسی آنان از او ناشی از چیست، گفت: «فقط می‌توانم بگویم استادی.»

ممیز نبض زمانه را درک می‌کرد

سیف‌الله صمدیان، عکاس و فیلمساز با اشاره به نگاه عکاسانه ممیز گفت: «ممیز فراتر از گرافیک در عکاسی نیز نگاهی زنده و رها از روزمرگی داشت؛ نگاهی کودکانه و عمیق به جهان که او را از صرف نگاه‌کردن به دیدن واقعی پیرامون و روابط اجتماعی می‌رساند.» او مجموعه عکس‌های ممیز از دیوارنوشته‌های سال‌های اول انقلاب را نمونه‌ای از درک او از زمانه دانست و ادامه داد: «ممیز، بی‌آنکه عکاس مستند یا فتوژورنالیست به معنای کلاسیک باشد، نبض زمانه را درک می‌کرد. نمونه درخشان این رویکرد، مجموعه عکس‌های او از دیوارنوشته‌های سال‌های اول انقلاب است؛ ثبت هوشمندانه کشمکش‌ها، خط‌ها، شعارها و تحولات بصری خیابان‌های تهران با دوربینی ساده. او در این قاب‌ها نه فقط دیوارها، بلکه تاریخ و تب‌وتاب یک ملت را ثبت کرد.» صمدیان با اشاره به نگاه کودکانه ممیز به جهان افزود: «وقتی به خود ممیز نگاه می‌کردم و از خودم می‌پرسیدم چه شد که این آدم این‌قدر بزرگ شد، می‌دیدم برخلاف سبیل‌های مواج و پرپشتش، مثل یک کودک به جهان نگاه می‌کرد. همین نگاه کودکانه به بزرگ‌ترین ثروت زندگی‌اش تبدیل شد. اگر هر کدام از ما کمی از این نگاه را درک کنیم و به آن عمل کنیم، می‌توانیم عکاس زندگی شویم؛ حتی بی‌آنکه دوربینی داشته باشیم؛ یعنی به‌جای صرفاً نگاه کردن، بتوانیم ببینیم.» به اعتقاد صمدیان، عکس‌های به‌جامانده از ممیز ادامه همان نگاه گرافیکی و شاعرانه‌اند؛ نگاهی که از دل آشفتگی‌های پیرامون، روایتی اصیل و ماندگار از زندگی می‌سازد.

۵۵ عکس از ممیز در خانه هنرمندان

در پایان مراسم، نمایشگاه عکس‌های ممیز و آثار تایپوگرافی اریش برشبول با حضور ابراهیم حقیقی و جمعی از گرافیست‌های پیشکسوت افتتاح شد. عکس‌های ممیز از دیوارنوشته‌های سال‌های اول انقلاب نیز به نمایش درآمد. همچنین فیلمی از اریش برشبول درباره آشنایی‌اش با ممیز و آثاری که با الهام از این هنرمند خلق کرده است، برای حاضران پخش شد.

میرزا علیخانی در پاسخ به پرسشی درباره آنچه از کلاس‌ها و محافل ممیز به خاطر دارد، گفت: «اینکه انسان باشیم و بتوانیم خوب ببینیم.»

ممیز یک انسان کامل بود

ایرج میرزا علیخانی، طراح گرافیک، درباره جایگاه جهانی ممیز گفت: «اصولاً هر هنرمندی که هنرمند مؤلف نامیده می‌شود، چنین خاصیتی در سطح جهان دارد. ما از بسیاری از هنرمندانی که از آنها الهام می‌گیریم، در درجه اول به‌خاطر خالص بودن و ایرانی بودن طرح‌هایشان تأثیر می‌پذیریم و آن طرح‌ها بر دیگران نیز اثر می‌گذارند. به‌جرأت می‌توانم بگویم این دو از مهم‌ترین ویژگی‌های هنرمند مؤلف‌اند. خود استاد ممیز معتقد بودند که از بسیاری از پوسترهای لهستانی الهام گرفته‌اند.»
او درباره ارتباط عاطفی ممیز با شاگردانش و ماندگاری تأثیر او گفت: «معتقدم وقتی هر انسانی به سمت کامل شدن قدم برمی‌دارد، فراتر از وجود خودش حرکت می‌کند و حتماً بر اطرافیانش تأثیر می‌گذارد؛ به‌ویژه کسانی که ارتباطی خاص با او دارند، مانند شاگردانش. مرتضی ممیز واقعاً در حیطه هنر و گرافیک یک انسان کامل بود و توانست ارزش‌های خودش را نشان دهد.»

از تصویرسازی تا تأسیس انجمن طراحان گرافیک

مرتضی ممیز در تحول سلیقه بصری جامعه، آموزش گرافیک و شکل‌گیری نهادهای صنفی این هنر نقشی اساسی داشت. تحول تصویرسازی: ممیز در همکاری با احمد شاملو در «کتاب هفته»، با تصویرسازی‌هایی متناسب با فضای داستان‌های گوناگون، رویکردی تازه در این هنر ارائه کرد و در تحول سلیقه بصری جامعه سهم داشت. آموزش گرافیک: حضور در کلاس‌های عمومی ممیز در سال ۱۳۴۷ و سفر دانشجویی به کاشان، دانشجویان را با هنر مدرن و نگاهی تازه به محیط پیرامون آشنا کرد. تلاش‌های او نیز در سال ۱۳۴۸ به تأسیس رسمی رشته گرافیک در دانشگاه انجامید. سینما و تبلیغات: طراحی پوسترهای سینمایی و جشنواره‌ها و فعالیت در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، در کنار هنرمندانی چون فرشید مثقالی و علی‌اکبر صادقی به شکل‌گیری دوره‌ای درخشان در گرافیک ایران کمک کرد. تشکل‌های صنفی: ممیز با پیگیری تشکیل تعاونی، تعیین تعرفه‌های خدمات گرافیکی و تأسیس انجمن صنفی طراحان گرافیک ایران، در سامان‌دهی فعالیت حرفه‌ای گرافیست‌ها نقش مهمی داشت.

نُت آخر

«رقص سایه‌ها»؛ روایت موسیقایی حمید متبسم

گروه فرهنگی ـ ندا سیجانی / آلبوم «رقص سایه‌ها» به آهنگسازی حمید متبسم، اثری برای آواز و ارکستر سازهای ملی ایران است که از سوی نشر ماهور منتشر شده است. این مجموعه تجربه‌ای تازه در پیوند آواز سنتی با ظرفیت‌های ارکسترال موسیقی ایرانی به شمار می‌رود.

حمید متبسم، آهنگساز و نوازنده تار و سه‌تار و از بنیانگذاران گروه دستان، در کارنامه هنری خود همکاری با هنرمندانی چون ایرج بسطامی، شهرام ناظری، همایون شجریان و سالار عقیلی و پروژه‌هایی چون «سیمرغ» را دارد.
به گفته متبسم، ایده ساخت اثری برای آواز سنتی و ارکستر با محوریت واگذاری جواب‌آوازها به ارکستر، سال‌ها پیش شکل گرفته بود، اما در دی‌ماه ۱۴۰۲ و با پیشنهاد سیاوش رضوان‌بهبهانی، خواننده آلبوم، فرصت تحقق آن فراهم شد.
متبسم پس از شنیدن طرح‌های آوازی رضوان‌بهبهانی، غزلی از حافظ در دستگاه ماهور را برای آهنگسازی انتخاب کرد؛ شعری که پیش‌تر نیز، بیش از سه دهه قبل، در قالب تصنیف «باده شبگیر» به آن پرداخته بود. در ادامه، شعر «رقص ایرانی» سروده سیاوش کسرایی نیز برای ساخت تصنیفی تازه انتخاب شد؛ شعری که به تعبیر آهنگساز، با مضمون دادخواهانه غزل حافظ هم‌آواست. حاصل یک سال تلاش، آلبوم «رقص سایه‌ها» است.
آواز و طراحی آواز مجموعه بر عهده سیاوش رضوان‌بهبهانی است. پاشا هنجنی، شهرام غلامی، علیرضا دریایی، کیمیا نیک‌پور فرخ، بهار مدیری، بیتا قاسمی، حامد حافظی، ساناز ستارزاده، سمیرا گلباز، سینا خشک‌بیجاری، محبوبه شوریده و حمید متبسم، نوازندگان این آلبوم هستند و احسان ذبیحی‌فر سرپرستی ارکستر را بر عهده داشته است. «رقص سایه‌ها» با سپردن بخشی از مسئولیت جواب‌آوازها به ارکستر، تجربه‌ای متفاوت در موسیقی ایرانی ارائه می‌کند و می‌تواند برای علاقه‌مندان آواز و آثار ارکسترال شنیدنی باشد. متبسم این اثر را به دلیل شادی تم‌های آن به جوانان ایران تقدیم کرده است.

نبض فرهنگ

از سوی معاون امور هنری وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی صورت گرفت

تجلیل از روایتگران تئاتر فاطمی

گروه فرهنگی / مهدی شفیعی، معاون امور هنری وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، شامگاه جمعه (۲۹ آبان ماه) در آستانه وفات حضرت ام‌البنین(س) با حضور در حوزه هنری، به تماشای نمایش «ستاره‌بان‌ها» به نویسندگی و کارگردانی محیا خجسته نشست و با کارگردان و عوامل این اثر دیدار و گفت‌وگو کرد. شفیعی در ادامه این بازدید، با حضور در پشت صحنه نمایش «زنی شبیه مادر» به کارگردانی وفا طرفه، همسر زنده‌یاد کوروش زارعی با عوامل این اثر دیدار کرد و ضمن قدردانی از تلاش گروه، از استمرار فعالیت هنری وفا طرفه و حضور او در عرصه تئاتر پس از درگذشت زنده‌یاد زارعی تجلیل کرد. معاون هنری وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی همچنین با عوامل نمایش «نظاره‌گر» که به مناسبت ایام فاطمیه در حوزه هنری روی صحنه رفته است، دیدار و گفت‌وگو کرد و از تلاش گروه اجرایی این اثر نیز قدردانی به عمل آورد. وی پس از دیدار با عوامل چند گروه نمایشی، حوزه هنری را مجموعه‌ای جریان‌ساز در عرصه هنر دانست و با اشاره به فعالیت‌های این نهاد در حوزه تئاتر، گفت: «حوزه هنری همواره در حوزه‌های مختلف هنر جریان‌ساز بوده و رویدادها و برنامه‌هایی که در این مجموعه تعریف شده، روشنگر بوده است.

تداوم جریان تئاتر با ۱۹۶۱ اجرای نمایشی در تهران

گروه فرهنگی / فعالیت گروه‌های تئاتری و حضور هنرمندان روی صحنه در حدود شش ماه پس از جنگ رمضان ادامه یافته است. بر اساس گزارش اداره‌کل هنرهای نمایشی، در این مدت ۹۶۱ پروانه اجرای نمایش در تهران صادر شده که نشان‌دهنده تداوم جریان تولید و اجرای تئاتر است.
بازگشت شماری از چهره‌های شناخته‌شده تئاتر در مقام کارگردان، بازیگر و تهیه‌کننده نیز از دیگر اتفاقات این دوره بوده و به تنوع اجراها و تقویت ارتباط میان نسل‌های مختلف هنرمندان کمک کرده است.
در کنار اجراهای صحنه‌ای، تئاتر خیابانی با موضوع جنگ رمضان نیز گسترش یافته است. به گزارش اداره‌کل هنرهای نمایشی، تا ابتدای خرداد، ۶۹۴ اثر با این موضوع در نقاط مختلف کشور تولید و اجرا شده است. این آثار با مشارکت نهادهایی از جمله ادارات کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان‌ها، مرکز هنرهای نمایشی سوره، دفاتر تئاتر فراستانی، بچه‌های مسجد و بنیاد شهید و امور ایثارگران شکل گرفته‌اند.
همچنین در ایام فاطمیه، بیش از ۶۰ نمایش مذهبی، آیینی و مناسبتی در شهرهای مختلف کشور روی صحنه رفته است. این اجراها در سالن‌های تئاتر، فرهنگسراها، بوستان‌ها، مساجد و دیگر فضاهای عمومی برگزار شده و ظرفیت هنرهای نمایشی را در بازتاب مناسبت‌های فرهنگی و دینی به کار گرفته‌اند.

صحنه

روایتی از سقوط قدرت و مواجهه مردی با سایه‌های گذشته

ذلیل مرده؛ کابوس آخرین شب لطفعلی خان زند

گروه فرهنگی ـ حامد قریب/ گاهی پایان زندگی، فرصتی برای مواجهه دوباره با گذشته است؛ با آدم‌ها، تصمیم‌ها و زخم‌هایی که هرگز فراموش نشده‌اند. نمایش «ذلیل مرده» تماشاگر را به واپسین شب زندگی لطفعلی خان زند می‌برد؛ شبی که مرز واقعیت و کابوس فرو می‌ریزد و گذشته در هیأت چهره‌هایی آشنا به سراغ آخرین پادشاه زندیه می‌آید. لطفعلی خان در این روایت، تنها با مرگ روبه‌رو نیست؛ او در کابوس‌هایی پی‌درپی، بار دیگر شخصیت‌های تأثیرگذار زندگی‌اش را ملاقات می‌کند. هر دیدار، بخشی از خاطرات و رازهای پنهان گذشته را آشکار می‌سازد و او را با تصمیم‌ها و سرنوشتش روبه‌رو می‌کند. اردلان آشناگر در این نمایش، از سقوط یک پادشاه برای روایت فرجام قدرت بهره می‌گیرد؛ مردی که روزگاری سرنوشت دیگران را رقم می‌زد، اما اکنون در برابر گذشته و انتخاب‌های خود تنها مانده است. در این روایت، تاریخ فراتر از ثبت وقایع، بازتابی از تصمیم‌ها، خیانت‌ها و مناسبات انسانی است که سرنوشت آدم‌ها را شکل می‌دهند. «ذلیل مرده» تصویری از فاصله میان شکوه قدرت و تنهایی انسان در لحظه سقوط است؛ مواجهه‌ای با گذشته که در واپسین لحظات زندگی، گریزی از آن نیست. این نمایش به نویسندگی و کارگردانی اردلان آشناگر و با مشاوره بهرام ابراهیمی، با بازی علی امیرخلیلی، آذین فولادوند و دانیال ابراهیمی، از ۲۴ آبان در تماشاخانه هیلاج روی صحنه رفته است و هر شب ساعت ۱۸:۴۵ میزبان علاقه‌مندان است.

به بهانه اقدام خیرخواهانه **یوسف حاتمی کیا**

بلیتی که دری به خانه‌ای باز کرد

نمی‌دانیم آن مادر نامش چیست، چه مدتی در زندان بوده و چقدر تا آزادی فاصله داشته است. فقط می‌دانیم کسی در شهر بلیتی خرید تا فیلم «اسکورت» را ببیند و همان بلیت، چند هفته بعد، به کلیدی برای بازگشت مادری به خانه تبدیل شد.
ماجرا از اکران مردمی «اسکورت» در پردیس سینمایی کوروش آغاز شد؛ جایی که عوامل فیلم اعلام کردند درآمد این نمایش‌ها را صرف آزادی زنان زندانی جرایم مالی می‌کنند. حالا خبر رسیده که این وعده به آزادی یک مادر زندانی انجامیده است. یوسف حاتمی کیا در «اسکورت» روایتگر زنانی است که در قامت شوتی، پشت فرمان، سنگینی زندگی را به دوش می‌کشند. چه زیبا که فیلمی درباره زنان به‌حاشیه‌رانده‌شده، خود به آزادی زنی از حاشیه زندگی کمک کرده است؛ اقدامی که حاتمی کیا همراه عوامل فیلم انجام داده است.

این تنها نمونه نیست. هنرمندان ما بارها نشان داده‌اند که می‌توان از شهرت برای کاری فراتر از شهرت بهره گرفت. محسن چاووشی نیز نامش برای بسیاری با آزادی زندانیان گره خورده است. از سوی دیگر، خبر اکران مستند «چشم در برابر چشم» در جشنواره داک ان وای سی نیویورک منتشر شده؛ فیلمی درباره تلاش برای نجات جان مادری از اعدام که علی شادمان نیز در کنار این تلاش ایستاده است. دیدن این خبرها کنار هم امیدبخش است؛ نه از آن رو که همه‌چیز درست شده، بلکه چون هنوز کسانی هستند که قصه را تا جایی که می‌توانند ادامه می‌دهند. سینما شاید نتواند همه دردها را درمان کند، اما گاهی می‌تواند به اندازه نجات یک مادر اثرگذار باشد. شاید با خرید بلیت «اسکورت»، دیگر فقط تماشاگر نباشیم و خود را شریک قصه‌ای بدانیم که پایانش بازگشت یک مادر به خانه است. در روزگاری که خبرهای خوب کم به گوش می‌رسند، این خبر را می‌توان با آرامش نوشت و خواند: «یک مادر به خانه برگشته است.»

چهره خبر